

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Quintus. De modo vtiliter legendi praxin, ad prosecutionem
status proprij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

quando paulatim animum refumit ab habita pressura, ad operationes purè spirituales, & quodammodo cum Apostolis in vnum congregatis, expectat, & expectando orat, spiritum proprium disponit, magnificat, subleuat, & superexaltat: qui quidem status assimilatur temporis, quod interfluxit à resurrectione Christi Domini, vsque ad ascensum eius in cælum. Quartus est, quando in summo status vnionis, post omnes proprii spiritus & subleuationes, tandem accedit subtilissima vacuitas, & simplicissima quædam capacitas, ad susceptionem gratiæ Transformationis per donum sapientiæ supernaturalis; & hic status similis est statui, in quo fuerunt Apostoli, quando iusti sunt in oratione & ieiunio expectare aduentum Spiritus Sancti Paracleti. Quintus est, quando vltima dispositione posita, donum sapientiæ supernaturalis à Deo infunditur, vt deinceps pia anima in amoris exercitio sic possit sicut vult, & sic eius posse, sicut eius velle adiaceat, totaque harmonia omnium potentiarum arridente, aliter in Deo non velit, quam possit: & hic felicissimus status assimilatur statui, in quo fuerunt Apostoli post acceptum Spiritum Sanctum; qui etiam subindè apud eminentiores mysticos, ad gratias præstantiores, scilicet Ecstases, raptus, miracula, & alia huiusmodi, statui sanctorum *b* viatorum propria, eleuatur.

In quocunque ergò horum statuum,

ordinariè, realiter, & cum vitali operatione sese repererit, in eo etiam statum suum habebit, & magis secundum hunc, quam alios, aut præcedentes, aut subsequentes, operari poterit. Vnde etiam ea quæ scribuntur, in, & de alijs statibus, in præsentii ipsam piam animam non afficient, nec vitali gustu mouebunt, tanquam aut præterita, & sic nimis parua; aut tanquam à longè ventura, & possibilia; ad præsens tamen nimis remota. quia verò non sufficit proprium statum practicum inuenisse; consequenter dicendum erit,

De modo vtiliter legendi praxin, ad prosecutionem proprii status.

ARTICVLVS QVINTVS.

Nos non spiritum huius mundi accipimus: c sed spiritum qui ex Deo est, vt sciamus, quæ à Deo donata sunt nobis. ac si diceret, ô pia anima, si quis ea, quæ ad amoris diuini amicitiam faciunt, consequi voluerit; is certè humili corde, & animo demisso accedere debet ad spiritum, qui ex Deo est, suadibilis, ac bonis consentiens; tum enim quæ in mysticis libris leguntur, intelligi solent, quo ita facilè, & subtiliter, (quamuis litteratus quis non fuerit) sciat abscondita illa, quæ à Deo donata sunt, & necessaria ad continuationem veræ, ac realis fruitionis amoris diuini. qui autem spiritum huius mundi accepit, & audaculo ingenij pruritu ad lectionem accedit, vt potè scientia inflatus, longè
Q₃
faciliùs

a Vt infra paraph. 8. a. 5. *b* Inf. Dec. 9. *c* 1. Cor. 2.

facilius inueniet, quod etiam ne quidem intelligens blasphemet; & in ijs quæ nouit, tanquam non satis eleganter dicta, & subtilitati suæ nimis grossa, corruptatur; quam, vt vel æquo animo ferat, vtilitati simplicium, & singulari ratione Deum amantium prospectum esse.

Pia ergò anima, quæ sincero corde appetit scire ea, quæ à Deo sibi donata sunt, meminisse debet, quod cum ex natura intellectus nostri (cuius proprium obiectum est, quidditas in materia existens) de mysticis nil dici, multò minus scribi possit: quin aliqua dimensio, seu spherica similitudo, ceu phantasma, & sancta quædam imago adhibeatur; vel idè nos in praxi huius secundæ partis, in eo studium, & laborem collocasse; vt in lectione eorum, quæ ad statum proprium fecerint, in ipsa imaginatione, seu interno sensu resultent eiusmodi dimensionis diuinæ, aut sphericæ quædam similitudines; quarum intuitu intellectus agens illicò propriam speciem elicere possit, ad operationem, vel, quod idem est, ad verbum mysticum, in Nunc præsentem conuenienter formandum, iuxta operationes inferiùs *b* positas, quo etiam fidelem practicum remittimus, statim vt se ab habita pressura status priuationis expediuerit, & absolutis ijs, quæ in initio status vnionis tractantur, ad mediam regionem ascenderit. ibi enim incipit noua vita, & vitalis usus amicitie Dei; ita vt facilè operationes, seu verba

mystica, quæ ad contemplationis continuationem requiruntur, formare possit. quod vt vtiliter fiat, cum semel legisse, & vidisse, verè amanti non sufficiat, diligenter, & frequenter legat ea, quæ verbi gratia habentur in initio status priuationis, & dein secundum praxin, quæ per totam paraphrasin posita est, quamdiu circa initium versatur, sese exerceat; donec probabiliter inueniat, ad vltiora desiderium, progrediendi: ac tum legat ea, quæ per totam paraphrasin in medio habentur, vt conformiter ad praxin positam cooperetur; quousque nec in his sibi amplius satisfiat, ac tum demum ad ea, quæ in fine priuationis habentur, se conferat, & cooperari studeat; atque ita etiam, in alijs sequentibus statibus, eorumque initio, medio, & fine agendum erit.

Non tamen ea quæ scripto etiam ab expertissimis tradita sunt, ita religiosè, aut potiùs impertinenter legi debent, ac si in omni loco, & instructione, ex ipsa lectione vitalis species mystica resultare debeat, & appetentis desiderio satisfacere per delectationem, quæ prouenit ex bono realiter coniuncto. quæ enim scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt, vt per scripturarum modos, congruè assignatos; sese exercere, & disponere quis possit, ad species vitales consortij diuinæ nature eliciendas. & tales species non semper elici, non tam à doctrinæ præscriptæ defectu, quam à praxi ad Hic, & Nunc non

a Hic. n. 6. & inf. Dec. 4. n. 4. *b* Paraph. 6.

non propria accommodatione, maxima ex parte procedit: nisi fortè (etiam quacunq; & propria doctrina, & sese accommodandi ratione adhibita) Deo per subtractionem actualis, & vitalis amicitia, melius aliquid prouidente: id quod frequens est, quamdiu in statu transformationis, animum gratia sanatum, per donum sapientia modi supernaturaliter agendi nondum affectus quis fuerit. pari modo ea quæ scripsimus, non tam auida cupiditate legenda sunt, tanquam omnia dubia, quæ ab vnoquoque excogitari possunt, ad amissim explicare debeant; hoc namque impossibile est. cum enim circa infinitum obiectum, scilicet Deum, versemur, & pia anima ex se ipsa, infiniti sit capax, quis infinita similia narrabit? vnde etiam, vel in ipso summæ titulo, solummodo notabiliores operationes, & vicissitudines promissimus, & mystica, melius familiari colloquio, quàm scripto dilucidari, asseruimus. cui etiam accedit, non omnia posse in vno loco dici; sed pro vt spiritualis profectus accrescit, ampliora, & perfectiora adduci. ac etiam ea, quæ in Theologia Mysto-scholastica habentur, ab illiteratis posse legi, vt ex illis pariter, pro suo quilibet captu, erudiri valeat; ac tandem in omni accidente tam industrius fieri, vt tanquam spiritualis, omnia diiudicet; breuitatemque nostram copiosè suppleat. & hoc vt utiliter fiat, cum primis in lectione huius praxis obseruandum venit, piam

animam sapè aliquot mensibus sese exercere debere in eo, quod vel in vnico articulo continetur, (est enim notabilis mutatio, & gradus b quidam) priusquam illa, quæ sequenti articulo dicuntur, praticare possit. quia verò in actus exercitio quotidie, & omni propemodum hora, noua, & alia atque alia dispositio, vel operatio, subsequitur; vt vel scripto impossibilia sint, vel codices immensi scribendi forent, hinc consequenter dicendum erit,

*Familiaria colloquia de mysticis in praxi
efficacius illuminare. quam ea quæ
scripto traduntur.*

ARTICVLVS SEXTVS.

Factum est c dum fabularentur, & secum
quererent: & ipse IESVS appropinquans
ibat cum illis. & dixerunt nonne cornostrum
ardens erat in nobis, dum loqueretur
in via, & aperiret nobis scripturas? Ac si
diceret, o pia anima, vbi sunt duo vel
tres congregati in nomine meo, de rebus
deuotionis loquentes, ibi sum in
medio eorum; vt scilicet ipsorum colloquia,
diuinæ bonitatis præsentia beare, & veritatis lumine illustrare, valeam;
& idè se Dominus discipulis de se loquentibus
adiunxit, dubitationis tenebras scripturæ
interpretatione diluit, & ardentis amoris
gaudio impleuit. delitia enim ipsius sunt, esse cum filiis
hominum, maximè quando de ipso, eiusque
Diuinitatis præstantia, colloquia
sancta

a Hic a. 6. b Vt latius habetur infr. par. 6. a. 4. c Luc. 24.